

GÅVA fr. Ing. C. O. Bolje af Genn
1924

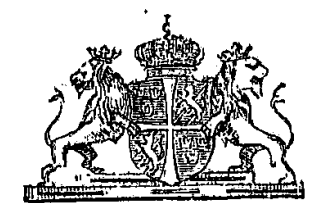
ALBUM

FÖR

GUITARR-SPELARE

Valda Sånger med Guitarr-accompagnement.

Häft. 1, 2, 3.

STOCKHOLM
ABR. LUNDQUIST
Kongl. Hof-Musikhandlare,
Malmorgsgatan 8.

Pris 1:

1924
1324

Svar till: "Får du en vän"

F. Wrangel.

All^{to} quasi Andante.

con espr.

Sång.

1. Ja, jag var trogen i lust och i nöd, men lil-la vännen, för
 2. Ensam här hemma jag stanna-de kvar, sö-ker dess ro bå-de
 3. Nu har jag sjungit min vi-sa till slut, al-drig min smärta jag

Guitarre.

mig är han död; sor-gen är svår, in-gen kär-lek mer rar, och in-gen tår som dess
 nät-ter och dar, fin-ner dock al-drig hvad en-gång var mitt, svar-ta-ste brö-det blir
 ta-lar mer ut, bla-det nu gun-gar så gult på gren, å-skan har bru-tit min

smärta för-står.
 al-drig mer hvitt.
 graf-ve-sten.

rit. - - - a tempo.
 Fast jag var kuld och var tro-gen, vänska-pen den gick åt sko-gen.

Romans ur Op. Leonora.

Donizetti.

Andante.

Sång.

Guitarre.

Kan ni en så - - dan kärlek grymt be - nö - ta, Då ni för
 ho - - nom lif - vets säll - het är? So - nom så ung kan ni i - från er
 stö - ta, ack, le ej åt den lå - - ga ho - - nom tär, ack le ej åt den
 lå - ga, åt den lå - ga ho - nom tär. Kan ni en så - dan kärlek grymt be -

rall. *a tempo.*

mö - ta, då ni för ho - nom lif - vets säll - het är? Ack!

ad lib.

al tempo.

So - nom, så ung, kan ni i från er stö - ta. Ack le ej, nej, ack le ej

åt den ljufva lå - ga, ho - nom tär. Ack nej, ack nej, åt den lå - ga ho - nom

tär! Ack nej, ack nej! be - le den lå - ga ej, som ho - nom tär!

gla - da - re da - gar än - då, Det kom - mer väl gla - da - re da - gar än -
 blir som det va - rit än - då. Det e - - vi - - ga blir, som det va - rit än -
 kär - le - - ken brin - na än - då? Men kan ic - - ke kär - le - - ken brin - na än -
 du blott att hop - pas än - då! Men ak - ta dig du blott att hop - pas än -
 still, hvad det li - - der, än - då. Blir hjer - tat väl still, hvad det li - - der, än -

dim. e poco ral - - len - tan - do.

då. — Än - då. — Än - då. — 2 v. Än -
 då. — Än - då. — Än - då. — 3 „ Än -
 då? — Än - då. — Än - då. — 4 „ Än -
 då! — Än - då. — Än - då. — 5 „ Än -
 då. — Än - då. — Än - då. — (Böttiger.)

Romans.

Andante.

G x x x x x

Sång.

Guitarre

ro - - sens doft, i blomster - lun - dens göm - ma, der
frå - - ga ej: hvad är att lyck - lig va - - ra, o

fri - - den bor e mel - lan berg och dal. ro - - - - sens
frå - - ga ej: hvad är att va - - ra nöjd. o frå - - - - ga

doft, i blom - ster - lun - dens göm - ma der fri - - den bor e - mel - - lan
ej: hvad är att lyck - lig va - - ra, o frå - - ga ej: hvad är att

berg och dal. Låt oss för dröm-ma lif-vets vår, — låt oss för-
 va-ra nöjd. Blott hör na-tu-rens e-gen röst, — och göm- dess

glöm-ma hjer-tats sår, — och låt oss verlden glöm-ma, låt oss
 ord ut-i ditt bröst, — och sök att dem förkla-ra, sök att

verl-den glöm-ma! Låt oss för dröm-ma lif-vets vår, — låt
 dem förkla-ra! Blott hör na-tu-rens e-gen röst, — och

oss för - glöm - ma hjer - tats sår, — och lät — oss ver - den glöm - -
 göm — dess ord ut i ditt bröst, — och sök att dem för - kla - -

— ma, lät — oss verlden glöm - - - ma!
 — ra, sök — att dem förkla - - - ra!

1° 2°

(Sätherberg.)

Kupletter ur Veteranerne.

Allegretto.

J. Jolin.

Sång.

1. Stu - dent jag var, mitt hjer - ta slog af i - - del fröjd och gamman. Som
2. Jag sjöng en kväll vid bå - lens rand hos nå - - gra gla - da vänner, Dock
3. Och mi - na fä - - ders dy - ra blod gaf eld åt ord och tun - ga, Och

Guitarre.

da - gen kom, jag da - gen tog, tills mol - nen dro - go samman. Gud sat - te vin - gar
fanns en Ju - - das der - i - bland, Hans kyss jag än - nu känner. Mitt hjer - ta var så
minnets en - - gel gaf mig mod att hop - pets tyot be - sjunga. Det var lik - som en

på min själ, jag glömde klip - pa dem lik - väl, jag glöm - de klippa dem lik - väl.
fullt, så varmt, mitt fo - ster - land, det var så armt, mitt fo - ster - land det var så armt.
sabbaths - stund, ett trogna sjä - lars eds - för - bund, ett trog - na sjä - lars eds - för - bund.

4 v. Edebrytare, - så man beskref
I tal och tryck min villa:
Man hade rätt, ty jag det blef,
Man spådde inte illa.
Från faders, moders, systers bröst
Jag flydde utan hopp och tröst. //

5 v. Svar är mitt hem, hvar är mitt land,
Det mångbesjunga, kära?
Jag flyttat det till annan strand,
Begråtande dess ära.
Säll dig min nya fosterjord,
Du fria tanke, fria ord! //

Lärkan.

F. v. Heland.

Allegretto non troppo.

Sång. *p*

Säg mig li - ten fo - gel, hvem har lärt dig sjunga så,

Guitarre.

och så ljuf - va to - ner högt i rym - den slå ? Hvem har lärt dig

dril - la, med en så - dan konst och smak, fo - gel der du sjun - ger i det

legato.

himmels - blå ge - mak? Är det vin - dens sus i skogen, el - ler böl - jans slag mot strand?

ritard.

a tempo.

Är det här - pans silf - ver - to - ner ut - af Neckens hand? Kom, o! kom du

lil - - la, sjung för mig din me - lo - di, lär mig di - na to - ner,

mf

p ritard.

lär mig du din harmo - ni, lär mig di - na to - ner, lär mig du din här - mo - ni.

Mitt Normandie.

Allegretto non molto.

Bérat.

Sång.

1. När vå-ren med sitt blomster - hvimmel, bort - ja - gar vin - trens
 2. Jag skådat Schweitz, dess vackra da - lar, dess hö - ga berg och
 3. Det gifvs en vin - ter - tid i lif - vet, då känslan slock - nar.

Guitarre.

köld från oss; när på vårt hemlands kla - ra him - mel den bli - da so - - len
 gla - ei - er; jag skå - dat Rom, dess tem - pel - sa - lar, och allt hvad stort som
 i vårt bröst, och då af ford - na tids - för - drif - vet blott minnet skän - ker

tändt sitt bloss; när svalan i - från fjärran län - der till - ba - ka fly - ger glad och fri,
 gömmes der; men fjärran dock från Ti - berno stränder, från Schweitz, och taf - lor - na der - i, } Min
 nå - gon tröst; med ly - ran då i mat - ta hän - der, jag vandrar hem med svärmeri, }

blick, min suck jag hän-ryckt sän-der till dig, till dig, du skö-na Nor-man-die!

Källan.

W. Lagercrantz Op. 31.

Andante quasi All^{to}

Sång. *mf*

1. Käl-lan sprang ur jor-dens barm, Log mot so-lens kyss så varm, Klar som
2. Käl-lan grum-lad en se-kund, Af den le-ken på dess grund, Stod snart
3. När hon såg sin bild der stå Föll en sor-gens tår der-på. Och fast

Guitarre *mf*

da-gens blick den var, Li-ka djup och un-der-bar. Kom så
å-ter li-ka klar, Li-ka djup och un-der-bar. Ti-den
ryss så spe-gel-klar, Nu för-mör-kad käl-lan var! Och der

fram till käl-lans brädd, Li - ten tär - - na blyg och rädd; Säg sin
gick med bar - nets lek, Snart en jung - - fru, skön, men blek, Fram till
vee - - la höst och vår: Mörk och grum - - lig käl - lan står! Som - mar

mf

spe - - - gel - bild i den, Träd - de ros och lil - ja sen.
käl - - - lans spe - gel gick, Med en bru - - - ten lil - jas skick.
kom - - - mer, vin - ter far: Al - - drig mer blir käl - lan klar!

f

Sopran. *f* Träd - de ros ritard.

Alt. Säg sin spe - gel - bild i den, Träd - de tvåd - de ros och lil - ja sen.

Tenor. *f* Träd - de ros ritard.

Bas. *f* Träd - de ros ritard.

Folkvisa.

C.M.v.Weber.

Sång.

Min tärna är skön, pengar har hon dock ej, men hvad är väl rikdom, guld
Min tärna är from, och så hjert-lig och god, och när hon mig kysser, högt

Guitarre.

kysser jag ej. Skön är jag ej, ri-ker på guld, pengar jag har pungen full. Sa-de jag tre
växer mitt mod. Derfor fröjdar mig mer än guld, att min mö är mig kuld. Och om hon jemt

fyr-kar än, vo-re det en plåt min vän. Min tärna är skön, pengar har hon dock ej.
hos mig var, vo-re jag en lyck-lig karl. Min tärna är from, jag har hen-ne så kär.

Gondol-Visa.

Allegretto.

Sång.

Der min flie-ka här-om-da-gen rod-de i gon-doln en stund, ut-af

Guitarre

nö-je ljuft be-ta-gen somna-de hon in en stund, på min arm hon sof, den

lil-la, få-fängt väckt ut-af sin vän, få-fängt väckt ut-af sin

rit. - -

a tempo.

vän. Bä-ten vag-ga-de så stil-la, söf-de hen-ne straxt i-gen.